

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1923.-ΕΤΟΣ Ε ΑΡ. 215

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 11 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ
ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧΜΗ ΜΙΑ

ΕΠΙΤΑΓΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΝ κ. ΑΝΤΩΝΙΟΝ Μ. ΣΥΡΙΓΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
'Οδός 'Αγίου Κωνσταντίνου 7)
ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΡΟΜΒΗΣ 16

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 50.— Έξάμ. δρ. 25
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ • Φρ. 50.— • Φρ. 25
ΑΜΕΡΙΚΗΣ • Δολ. 4.— • Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Δημοσιεύσεις εις την σελίδα της αλληλο-
γραφίας: 30 λεπτά ή λέξις δι' ὄλου. Διὰ ποιήματα
καὶ ἐμπορικὰς καταχωρήσεις ἰδιαιτέραι συμφωνίαι.

⊗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ⊗

ΤΑ ΡΑΒΑΣΑΚΙΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΕΝΑΣ ΘΕΛΑΚΤΙΚΟΣ ΔΙΑΝΟΜΕΥΣ

ΑΛΛΑΓΗ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ

Η Ρίτα Μισοτριβού πληρώνει και αυτή το νοίκι της όπως όλους ο κόσμος που δεν έχει σπίτι δικό του.

Κάθε πρωτη του μηνός ο σκανδαλιάρης σπιτονοικοκύρης επέγγαινε στάς δύο το άκουσμα στο άκαρτμάν της ώρας του νοικοκυριού.

Τόν μήνα όμως αυτόν τα τόσον καλά κανονισμένα πράγματα εξάβλιαν λίγο της όμαλης τροχιάς των.

Ο νοικοκύρης παρουσιάσθη, όπως πάντοτε την 1ην Φεβρουαρίου δια να εισκορβεί το εις ηθονικός άπολαύσεις ένοιμιον.

Η πρώτη ώρα είχε περάσει, η δεύτερα μόλις είχαν εισέλθει, και η κροίσιμος στιγμή της ύπογραφής και έπιστοράσεως της έσοφλήσεως έφθαινε.

Αλλά η άεργκος Ρίτα άπεμακρόνθη πιο πολύ, προσέλαβεν ύπρος έπίσημον και τοίελοικε: — Ησυχία, παρακαλώ, κύριε!

Και χωρίς να περιμένη άπάντησιν, έτρεξε και έκλειδώθη στην κρεβατοκάμαρά της.

ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ

Είλε ώρατο το πρόσωπό σου / άγκαλιά μελαχροινό, / μήτε βάλει, βεβαίως, / ένα θάγγητρο γι' αυτό.

Ναί, μα γιατί ή καρδιά σου να μένη κλειστή, σαν το μπουμπούκι του κρίνου που δεν έχει άνοιξη άόμα το φυλλοκόσμη του στο φίλημα του ήλιου;

Πήρα τα χέρια σου— που έχουν κρίνους δάχτυλα κι έχουν ροδόφυλλα για νύχια— πήρα τα χέρια σου και τα χάιδερα κι ένοιωσα μέσα τους το τρεμούλιασμα της ήδοης.

Και το κορμί σου μου δόθηκε με το σταγάρισμα της ήλυπαθείας κι όχι με την έγκατάλειψη του έρωτος.

Γυναίκα, ποτόσο να δοκιμάσης το κέντημα του πόθου, έπρεπε να αισθανθής το δελίασμα της άγάπης, γιατί όσο κι αν ανάβει το κορμί σου ο πρώτος, το κορμί σου μένει άνημπο ύμα δεν το εμπνυχώνει η δεύτερη.

Μιμή Φραντζεσκάκη / Αθήνα, (Συνολικά Βάθη)

Η ΣΤΗΛΗ ΜΟΥ

Έπροκλήρεξα φιλολογικόν διαγωνισμόν με θέμα: ένα λυρικό πεζό κομμάτι, έρωτικό, σε στυλ μοντέρνο, σάν αυτά που γράφει κάθε τόσο στη «Σφαίρα» ο κ. Έσπερος.

Όσοι θέ μετώσυχον ειλε ελεύθεροι να υπολογίσουν τα έργα των με ψευδώνυμον άν θέλουν, πρέπει όμως άπαραιτήτως να σημειώσουν σε μιά γωνιά το πραγματικόν όνομά των.

Από τί έργα που έλαβα αυτήν την εβδομάδα, θα δημοσιευθούν τα «Επιστημονισμός» του κ. Κ. Μαριαρίδη και «Ένα Έμλημα» του κ. Σ. Σωτήριου.

Παιδαριώδες τδ δήθεν ποιήμα του κ. Η. Μπούρα.

Νόστιμο το γράμμα σας, κ. Ν. Δορέλλη. Δεν χρειάζεται το άντίγραφον που λέτε, μόνο στελιές ξανά το ποιήμα σας.

Από τόν «Φανόν» τών Συντακτών / ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ / Κύριος διαθένον όδόντας ζητεί κατάλληλον έργασίαν δι' αυτός.

Κ. Νταλοπούλου Γράφομεν ταχυδρομικός. Α. Πολίτην Προσεχός θα άρχισή νέν. Χ. Κανελίδην η έξοφλήσε έλήφθη. Ε. Αιναρδην έλήφθη το άντίγραμον. Ρόσαν Πριονιστήν Σας γνωρίζομεν και από άλλας έργασίας πδ μάς έργάνατε.

Ένεγράφησαν συνδρομηταί οι κ. Γ. Σταθάτος, Β. Μαντζουράνης, Σπ. Καουδής, Μ. Ρουσόπουλος, Χ. Παπαδόπουλος, Ι. Ιερόνιμος, Αθ. Κράλλης, Γ. Κολοκούρης, Άνα Μπαλή, Ν. Ράπτης, Σύλα Μαυροπούλου, Σ. Βασιλάκης, Έδνη, Ηλιάδου, Π. Χατζηχοχός.

ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΕΡΤΑΤΗ ΘΥΣΙΑ Υπό L. RILA

ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ ΤΟ ΑΓΚΑΘΙ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Αυτό έπρόσβαλε φοβερά την φιλοτιμίαν της Κας Λευούρα και από έκεινην την ήμέραν δέν άπεκοιέτο πλέον μαρμίαν πρόσκλησιν και ξανάρχισε την καλή της ζωή.

Τα μόνα ζητήματα που τόν άγδιάρφραγ ήσαν τδ έξοδα και η κοσμική ζωή και άκριβώς εις τα δύο αυτά άδιαφορούσεν η Έλένη καθόλοκληρίαν.

Κι' έτσι δέν μορούσαν νάν να περνούν την ήσυχή ζωή που είχε άναρθευθή ο Μαυρίκιος σάν άδελφός με άδελφή.

Έν τούτοις δέν μορούσε να τδ άποφασίσση, διότι έσκέπτετο πάντοτε πόσον μακρό θα έμεινε εις την ύπόληψιν της συζύγου του αυτός ά χωριστός.

Όχι ήτο προτιμώτερον να ύπομένη.

—Τδ βλέπω, ειλε η Έλένη, έναμαμα άσχημα τότα να μη χορήσσομε, δέν θα μορούσαμε ποτέ να συμφωνήσομε. Θα ξαναγύρισω στη Μητέρα μου. Σου άφήνω τη Μαρία υπό τόν όρον να την βλέπω κάθε ήμέρα.

—Αί θες να μου ντυκήσης κάλι το σφάλμα μου, μιά άπερισπεία χωρίς σημασία που δέν θα γινόταν άν έσομβίαζοντο οι χαρακτήρες μας.

—Ότι κι' αν μάσο δέν κατορθώνω να σ' εϋχαριστήσω, βαρέθηκα κιά. Αρσέ με να φύγω! Δέν θα έχω την πολυτέλεια, εις την όποιαν με έμαθες, μα δέν με τρομάζει η φτώχεια.

—Όσοι θέ μετώσυχον ειλε ελεύθεροι να υπολογίσουν τα έργα των με ψευδώνυμον άν θέλουν, πρέπει όμως άπαραιτήτως να σημειώσουν σε μιά γωνιά το πραγματικόν όνομά των.

Η στιγμή ήτον σοβαρά. Ο πάτερ Άνθιμος έπικαλέσθη κάθε δύναμι που ύπελείπετο μες στην ψυχή του, για ν' άπατήση.

Και άφου έσομε το σταυρό της και ειλε το γέροντα να καθεται, έσκευσε να καθήση και αυτή.

—Είσοι μιά κόρη θαρραλέη, άρχισε βδ πάτερ Άνθιμος. Τδ βλέπω στη συμπεριφορά σου. Δέν εισαι άδύνατη γυναίκα.

—Όχι ήτο προτιμώτερον να ύπομένη.

—Τδ βλέπω, ειλε η Έλένη, έναμαμα άσχημα τότα να μη χορήσσομε, δέν θα μορούσαμε ποτέ να συμφωνήσομε. Θα ξαναγύρισω στη Μητέρα μου. Σου άφήνω τη Μαρία υπό τόν όρον να την βλέπω κάθε ήμέρα.

—Αί θες να μου ντυκήσης κάλι το σφάλμα μου, μιά άπερισπεία χωρίς σημασία που δέν θα γινόταν άν έσομβίαζοντο οι χαρακτήρες μας.

—Ότι κι' αν μάσο δέν κατορθώνω να σ' εϋχαριστήσω, βαρέθηκα κιά. Αρσέ με να φύγω! Δέν θα έχω την πολυτέλεια, εις την όποιαν με έμαθες, μα δέν με τρομάζει η φτώχεια.

—Όσοι θέ μετώσυχον ειλε ελεύθεροι να υπολογίσουν τα έργα των με ψευδώνυμον άν θέλουν, πρέπει όμως άπαραιτήτως να σημειώσουν σε μιά γωνιά το πραγματικόν όνομά των.

—Όσοι θέ μετώσυχον ειλε ελεύθεροι να υπολογίσουν τα έργα των με ψευδώνυμον άν θέλουν, πρέπει όμως άπαραιτήτως να σημειώσουν σε μιά γωνιά το πραγματικόν όνομά των.

ΤΑ ΚΑΛΙΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΑΝΤΙΠΛΟΣ

«Καυμένη μου Διονυσία, δεν σου κρατώ ζήλια γιαυτό... Στο λέω άλλα, έκπιστα στην αρχή αυτού του γράμματός σου...»
«Το μικρό μου, το μικρό μου... Στο παιδικό του δωμάτιο που χωρίζεται...»

—Τι συμβαίνει;... Μά τι συμβαίνει;...
«Ολόκληρη κοντά στο κρεβάτι ή Διονυσία έμεινε σιωπηλή. Δάκρυα κυλούσαν στα μάγουλά της...»
«Τι συμβαίνει;...»

ΜΟΝΤΕΡΝΕΣ ΑΓΑΠΕΣ ΕΝΑ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΣΕΝΑ XXXIII
Μου, είπες: «Έλα...»
Το χέρι σου πήρε το δικό μου, το βλέμμα σου έκεπτε μέσα στο στήθος μου...»
«Μέσο στα δυνάτα σου μπράτσα το σώμα μου...»

XXXIV
«Έρω, νασαι ολόκληρο μπροστά στην πόρτα μου, το λιμνός κι' ολόφωτος άπ' τον ήλιο...»
«Έρω, νασαι ολόκληρο μπροστά στην πόρτα μου, το λιμνός κι' ολόφωτος άπ' τον ήλιο...»

(Συνέχεια τρίτη)
—Μάλιστα... πές πως σε πιστεύω!... «Αχ! αυτοί οι άντρες μάς πεντάρα δεν αξίζουν αυτοί τους!...»
«Μά δέν είστε τόσο πολύ γέρος!...»

κοιδόν ήταν το γράμμα.
—«Αλλά, έμαμε ή κυρά Φρόσω έν άμνησιν, ναί και όχι» δέν έβρε.
—«Τό έβρεις, ήταν άπ' τον κύριο του κάτω πατώματος και γι' αυτό δέν τό δέχτηκα, έσάν έλαβεν ή Σάσα...»

10 ΥΦΟΛΕΙΤΗ ΔΗΜΟΦΙΛΙΑΣ 10
Προσέτις εκδόσεις μου (εργασίες ελασματοποιίας)
Με ξενοει να κομπίσες ένε δόλεσεν για κότε φροδίστοιν.

ΠΑΛΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΖΩΗ ΚΑΙ ΘΑΝΑΤΟΣ

Με τη λευκή νυχιάτικη Σπολή στολάου,
Και τό στεφάνι φέρσε Στήν κεφαλή σου.
Κι' εδδ' που εν' ολόφωτο Κι' άνθροστρωμένα Πισι με μάτια σφαλιστά,
Με χέρια σταυρωμένα.
Γοτατισμένος δίκλα σου,
Μ' όση ψυχή μου μένει.
Να κλαίω την όμορφιά σου,
Τήν πεθμμένην...»

XXXV
«Εβούθηξα τό κροάτο μου στο παγωμένο νερό που χυθεί άπ' τα αιώνια χρόνια, ό ουρανό ήταν μάτω άπ' τα δάχτυλά μου, και τό νερό γελοούσε...»
«Γέμισα τό τζάκι με μαρινισμένα έυλα, που μαζεύτηκαν τό φθινόπωρο στο δάσος, και μέσο στη δολοφονία φλόγα, τά έβλα ετραγουδούσαν...»

XXXVI
Τό λυκόφως φωτίζει τίς κρύες βουνοπλαγιές μ' ένα γκριζό χρώμα.
Μεσο στο ξερό άμπελι που τό βαραίνει άκόμα τό βαλάντωμα της μέρας, έσκυφες για να κόψης τά ώρμισμαμένα τσαμπιά.
Τά ήδονόχαρα σταφύλια χαιδέψανε μ' ένα χλιαρό χάδι τη χούφτα σου.
Ζήλεσα αυτό τό χάδι.
Τά σταφύλια που δάγκωσες κλάνανε με φωτεινά δάκρυα μεσο στα χείλη σου.
Ζήλεσα αυτό τό φιλι.
Μου είπες: Πόσο είνε όμορφο κείνο τό βουναλάκι.
Ζήλεσα αυτή την όμορφιά.
Γιατί θέλω να είμαι μόνο μέσο μέσα στα χέρια σου, πάνω στα χείλη σου και μεσο στην καρδιά σου για πάντα...»

XXXVII
Κάποτε, όταν τ' άνηούχά μου πόδια είχανε κουρσοτεί, άφωνα τό δρόμο για να πάγω ν' άκουμπήσω στο βράχο.
Οί κληματαδες που μεγαλώνουν μέσο στις χαρμαμάδες κουνιωνάντων πάνω άπ' τό κεφάλι μου, και με τό μάγουλο στοργιμένο πάνω στην πέτρα, ξεστή άκόμα άπ' τη φωτιά του μεσημεριού, άκουγα να κλαίει μια κρυμμένη πηγή.
Τώρα είνε μοντά σου που τή νύχτα σταματούσε τά κουρσομένα μου βήματα, τό κεφάλι μου ξεκουράζεται πάνω στο φλογερο σου στήθος, τό στερεό όπως ό βράχος στήθος σου που ήθελα να μη ξεκολλήσω ποτέ κιά άπ' αυτό.
«Ω, πές μου πως πάντοτε θα προφυλάγουμε μοντά σου.
Τά μπράτσα μου άγκάλιασαν τον περήφανό σου λαϊμό, που ονύβει, τό γλυκό σου μάτι άνδυτον πάνω άπ' τά μάτια μου, κι' είνε ή βαθειά πηγή της καρδιάς σου που άκούω να τραγουδά...»
Μεταφρασας Κ. ΤΡΟΥΚΙΔΗ

— Δέν σοβ κικοφραίνεται που έχω κι' άλλον δεραστή;
— Καθόλου... μου δίνεις την έντύπωση πως ή άκόμα ή γυναίκα μου.

